

אתם. אחרי זה התברר שבכתבה היא ריבזה על ניתוחים פלסטיים שהוא עברה ועל זה שהוא יותר צעירה - ואני עשיתי את ההפך. היא התקשרה אליי ובכתבה הרגשתי נורא. זו הייתה הפעם הראשונה שסלב התקשר אליי ולא היה מוצג בלישן המעטה. אני רי פליזר בדרך כלל".

מי הכי בעייתית?

"הייתי אוטר לך אנשי חדשות, אבל גם הם זרמו איתי בסוף. בני יוזקאלי, הכתב לענייני ערכים, מתחזק בזה ורציתי לצלם אותו לוכש כאפייה עם מגן רוח. בהתחלה הוא לא הסכים כי הוא לא רצה להסתבך עם הערכים. אתה יודע, הוא מרבה איתם הרבה. אמרתי לו שאני עושה את זה בכל מחיר. השגתי כאפייה מרהיבה עם מגן רוח כחול לבן, שילוב של שני העולמות שלו - ובסוף הוא זרם".

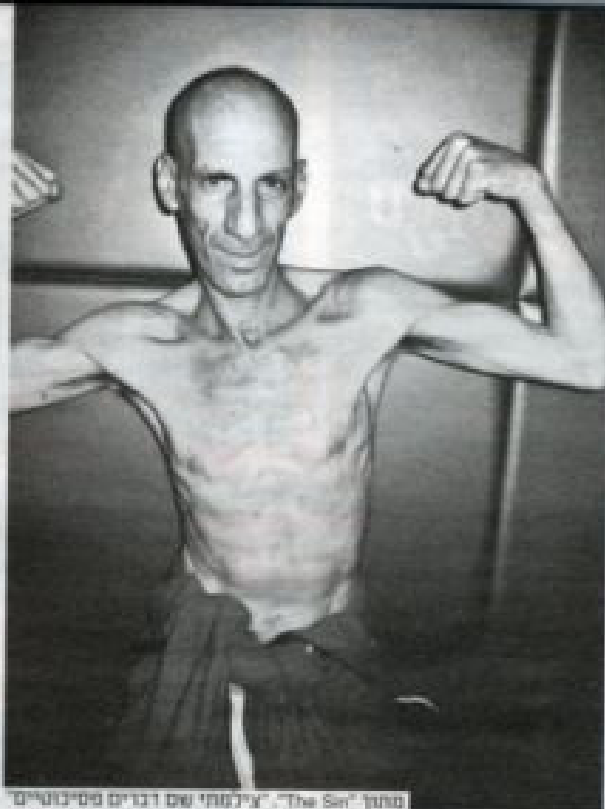
לעיתים המפגש בין הדמיון ההיפראקטיבי של סילוק למתנגים המהלכים לא עולה יפה. "עד לא מזמן דוגמניות היו הכי בעייתיות", הוא מגלה. "הן מצפות לצאת כוסיות ולא מעניין אותן כלום. תמיד יש את הדרושה 'תרוח אותי, תוריד מה וסם'. יעל נולדו בזה למסדריו וישר התחילה להתלונן. למה התאורה שלך מה רולסת, למה זה מה ולמה זה ככה. בהמשך צולם עוד שער איתה ל'דייטינג', והיא ביקשה צלם אופנה ולא אותי. היא רצתה להפגין את הכתבה על זה. בסוף אמרתי לעורך 'עוזב, אם היא לא רוצה - לא צריך'. דוגמניות כאלה מטריפות אותי. הן חושבות שהן צריכות לצאת כוסיות וזה לא נכון. צריך שיהיה עניין, שיגידו משהו".

ומה השתנה?

"כשצילמתי את גל נרות חשבתי שגן הסתם היא תרצה צלם אופנה ולא אותי. שלחתי קונספט לצילום ואמרתי להם שבעיניי גל נרות היא גיבורת על, סוג של וטרודיומן. צילמנו את זה ויצא מדהים, אחד השערים היפים שלי. אז מבחינת דוגמניות אני כבר לא יכול להגיד שלא כף לי אותן".

הבנאדם מכוז

בהתחלה הוא נהג לצלם שיטורים וג'אנק בשידוחים של מועדון "אלנבי 58" המיתרי לוגי. את הצילום המקצועי הראשון בחייו עשה בדיסקוסק של חיילים בפריפריה ככתב באתר "לילה". עד מחרה קודם שם לתפקיד רבו הצלמים, וכך התחבך כמיישיר סצנת הקלאב של סוף שנות התשעים. "זה התחיל בשיטייה ובגישה הונג, בחודות, עניינים", הוא מספר. "אתה יודע, הייתי ילד בן

גונון "The Sin" - צילמתי עם דברים מסיכויים

"היו כמה פעמים שאנשים עשו סמים ואני נתקעתי באמצע, עם סוחרים גדולים, עבריינים. לא היה לי מושג מי הם. פשוט צעקו לי לך מפה, תמחק את התמונות ותעוף מפה. אתה דפוק, עוד שנייה מורידים אותך"

16 שפתאום נכנס למועדונים הכי גדולים. פתאום קלטתי שזה לא סתם, שקורה פה משהו מיוחד. בחיי הלילה הרבנים הם הכי אמיתיים, בלי 'תעמוד ככה, תעשה ככה', הצלמים במועדונים תמיד מחפשים יופי, כוסיות - אני חיפשתי את הסצנת החזיות, את הביקור, את האנשים שאף אחד לא רוצה להתקרב אליהם. סדום ועמורה".

ואנשים שיתפו איתך פעילות אנשים במסגרת סקס תמיד זרמו איתי. לפעמים נרחשתי למצבים כאלה. היו כמה פעמים שאנשים עשו סמים ואני נתקעתי באמצע עם סוחרים גדולים, עבריינים. לא

היה לי מושג מי הם. פשוט צעקו לי לך מפה, תמחק את התמונות ותעוף מפה. אתה דפוק, עוד שנייה אתנו מורידים אותך". היו המון סיטואציות כאלה, אבל אין, אני מסור לזה".

משם עבר סילוק לתחום מאיים הרבה פחות. הוא החל לצלם ל'דייטינג', ומרד מאוד ניכס מגנון ייחודי וצבעוני שתפס מקום של כבוד בעולם הצילום הישראלי. "אני לא מפרז שיימאס לאנשים מהעבודות שלי כי אני טוב כמה שאני עושה גם בלי הפרזוסופ", הוא קובע. "מה שאני נותן זה לא משהו שאתה תוכל למצוא בכונות קלות. תוך מזה תמיד טוב לטון ולהרש".

לפני בחורש הוא הציג כמה מעבודותיו בתערוכה בגרמניה, וכעת הוא משיק תערוכה חדשה בשיתוף חרקה סטולי, שתוצג מרס במרכז במתחם התחנה החדש שכנחה צדק בתל אביב. שלושה פרויקטים שונים של סילוק יוצגו במסגרתה - הראשונה, "The Sin", מציגה את המיטב מצילומי חיי הלילה שלו לאורך השנים. "עשיתי מסכות במסדריו שלי וצילמתי עם רבנים פסיכיאטרים", הוא מגלה. "תיעדתי גם כמה סצנות מין שלי. יש שתי תמונות שכבר היו בתוך הספר שיצא לכבוד התערוכה, ודיקה לפני שהוא ירד לרפוס התקשרתי לבחורה שמצולמת שם, שלא תגיד 'גבה זו נקודת החן שלי' מזהים אותי, והיא התחננה שלא אשים את זה. היא בכלל ילדה עכשוו בן".

בנוסף לכך מציג שם סילוק את 'חבורת החתול והכלב' - אלבום מצולם בחשי ראת 'חבורת הכלב', שבו זכו אנשי לילה וסלבריטאים מהשורה הראשונה לעיצוב מחדש - והחלק המעניין יותר בתערוכה מוקדש ל"בלאקבוק", פרויקט שנוצר לפני כמה שנים במועדון שנסא את אותו שם. "זהתחלתי לצלם אנשים בשידוחים של המועדון כשמאחוריהם קור עם מר גובה, משהו שמזכיר בלא", הוא מספר, "אנשים כאו עם רילרואים, מסכות, מקלות של סארז, אויקים. העלינו את זה לפייסבוק וזה עשה רעש מטורף, אז החלטנו לעשות מזה אירוע קבוע. בפעם השנייה באו קרוב למאה איש, זה היה הודי. היו לי חמש דקות עם כל אחד. ממש פס יצור".

יש מישהו שאתה חולם לצלם ולא יצא לך עד עכשיו?

"אני מת לצלם את שמעון פרס. אם אני אעשה לו תמונה היא תהיה על העטיפה של הספר שיהיה לי, כי שמעון פרס זה לנצח". ■